

Øjeblikks Beroligelse ved at lukke sine Tanker ind i det Erindringens hellige Mausoleum, hvor hendes døde Kærlighedshaab hvilede. Med Forbitrelse skød hun Pers Billede tilside og lod Fortidens store Skygger drage hende manende forbi. Hun saae dem atter for sig, de stolte Mænd, som hendes Hjerter i Alvor havde tilhørt, siden hun som en lille trettenaars Pige første Gang følte denne smertelige Sug under det venstre Bryst, indtil hendes sidste, skæbnesvangre Lidenskab, hvis Saar havde faaet hendes Hjerter til at lukke sig som en bortstødt Haand, der knyttes; . . . og hun søgte at forklare sig sin unaturlige Betagethed af en hende fremmed og usympatisk Mand derved, at det sletikke var ham selv men kun de Minder, han vakte, der havde kastet Uro i hendes Sind.

Der gik et Par Timer; — nede fra Terrassen lød Gongonen til Middag. Med et Udtryk af usigelig Træthed og Lede rejste Jakobe sig, gjorde et skødesløst Toilette og gik ned i Stuerne. Den første, hun fik Øje paa, da hun kom ind i Havesalen, var Eybert; og i det samme slog det hende, at hun i de sidste, bevægede Timer ikke en eneste Gang havde haft ham i sine Tanker. Hun følte Trang til at gøre Bod derfor; og da han kom hen og hilste, satte hun sig i en af Hjørnesofaerne og bød ham Plads ved sin Side.

De fleste af Formiddagens Gæster var gaaet; til Gengæld var der kommet enkelte nye til, saa-